

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI BA

BỌN THIẾU NIÊN KHẨU THỊ TÂM PHI

Hương Tiến Bảo vừa nói vừa xoay mình đi ra.

Vì Tiểu Bảo rất đổi bồn chồn, chạy theo núm áo la lên:

- Vương tam ca! Tam ca hãy đưa tiểu đệ đi theo.

Đột nhiên gã thấy một bàn tay to tướng nắm lấy đầu gã. Chính là Hồng giáo chủ. Lại nghe lão nói:

- Tiểu huynh đệ! Quan tổng binh đây từ kinh thành ra đi. Lão nhân gia đã có lòng tốt cho biết rõ ý kiến của Hoàng thượng. Người đừng nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa.

Tôn Tư Khắc cũng lớn tiếng:

- Đúng thế! Chúng ta phải đi truy đuổi phản tặc cho lẹ, không thể chần chờ được.

Vì Tiểu Bảo biết mạng mình lúc này ở trong tay Hồng giáo chủ. Lão chỉ nhả nội kinh một cái là lập tức đầu gã phải nát như tương. Nhưng chẳng chết lúc này thì cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Gã vội lớn tiếng năn nỉ:

- Xin các vị bắt tiểu đệ đem đi. Tiểu đệ là Vì Tiểu Bảo đây mà.

Mọi người nghe gã la đều sững sốt.

Tôn Tư Khắc cười hô hố đáp:

- Vì Tiểu Bảo là thằng nhỏ mới mười mấy tuổi đầu. Còn người là ông lão bảy tám chục tuổi đầu, sao dám lớn tiếng nói đùa? Há chẳng làm người ta phải cười đến tởm quai hàm?

Hắn nói rồi kéo tay áo Vương Tiến Bảo, hai người song song rảo bước đi ra.

Lại nghe tiếng quát tháo truyền lệnh:

- Để lại đây mười ba con ngựa, cho truy binh đến sau biết tin tức. Phóng hỏa đốt ngay hai căn nhà gianh kia khiến bọn phản tặc không còn chỗ ẩn nấp.

Quân sĩ dạ ran tuân lệnh.

Lập tức có người phóng hỏa đốt nhà.

Tiếp theo tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên, đại đội nhân mã nhắm phía bắc rong ruổi.

Vì Tiểu Bảo thở dài sườn sượt nghĩ bụng:

- "Phen này nhất định ta phải chết rồi. Vương tam ca cùng Tôn tứ ca sợ ta không chạy mà còn đạo binh khác rượt tới là hết đường".

Một nóc nhà gianh lửa bốc lên ngùn ngụt, khói đen giàn giụa ra tứ phía.

Hồng giáo chủ cười lạt nói:

- Bạn hữu người đều có lòng nghĩa khí, đã cho tiền lại tặng ngựa. Chúng ta đi thôi.

Tăng Nhu đỡ Công chúa dậy. Đoàn người theo cổng hậu ra ngoài quanh về phía trước quả nhiên thấy mười ba con ngựa buộc ở một gốc cây lớn. Trong đám này có hai con yên cương còn mới nguyên, hiển nhiên là ngựa của Vương Tiến Bảo và Tôn Tư Khắc.

Hồng giáo chủ vung tay trái lên một cái, bốn tiếng "véo véo" vang lên. Lão đã liệng ra bốn thanh đoản kiếm.

Tiếp theo bốn tiếng "răng rắc" vang lên. Bốn cành cây lớn trên cây cổ thụ bị chặt đứt, rơi xuống ầm ầm.

Hoàng Long sứ Trần Bá Cương tán tụng:

- Thần kiếm của giáo chủ đã đến trình độ thiên hạ vô song. Bốn người là bốn đứa trẻ nít mà hòng trốn chạy thì hãy coi bốn cành cây kia làm gương.

Hắn dứt lời tán tụng liền tung mình vọt đi lượm bốn thanh đoản kiếm mang về, hai tay cung kính đưa hoàn trả cho Hồng giáo chủ.

Đoàn người chia nhau cười mười ba con tuần mã.

Lục Cao Hiên phóng ngựa chạy trước, mười hai con theo sau thành hàng chữ nhất chạy về hướng đông nam.

Vì Tiểu Bảo chỉ mong có truy binh tới nơi bắt mình đem về Hoàng cung. Cả tính thăm:

- "Tiểu Hoàng đế có mối tình nghĩa thâm trọng với ta. Chuyến này ta mắc trọng tội, vị tất đã khỏi mất đầu. Nhưng dù sau bị chết bởi tay tiểu Hoàng đế cũng còn hơn để lão giáo chủ thâm độc này bắt đưa đi. Ta lọt vào tay lão chẳng những cũng phải chết mà còn phải chịu biết bao nhiêu nỗi khổ ải nữa".

Nhưng đoàn người đi mỗi lúc một xa mà vẫn không nghe thấy tiếng vó ngựa rượt theo.

Mười ba con tuấn mã này do chính Vương Tiến Bảo, một tay sành ngựa nổi tiếng lựa chọn, toàn là lương câu. Chúng chạy nhanh như gió. Mặc dù đằng sau có truy binh cũng khó lòng đuổi kịp được. Huống chi ba vị tổng binh Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc đều dẫn quan binh rượt lên phía bắc.

Dọc đường ai nấy đều ngậm tăm, không nói câu nào. Chỉ một mình Công chúa không ngớt kêu la, chửi mắng. Sau cùng cũng bị Trần Bá Cương điểm vào á huyết. Tuy nàng tức đến vỡ bụng mà không lên tiếng thóa mạ được.

Hồng giáo chủ thống lĩnh đoàn người ngựa, cứ nhằm nơi hoang lương lao thẳng về hướng đông nam. Đêm cũng nghỉ nơi đồng không mông quạnh.

Vì Tiểu Bảo đã mấy lần toan lẩn trốn, nhưng Hồng giáo chủ cũng là người quyết, cơ trí chẳng kém gì gã. Mấy lần gã toan hành động đều bị ăn đòn mấy thoi quyền cước mà chẳng được ích gì. Sau cùng gã tự biết không còn cách nào thoát khỏi bàn tay Hồng giáo chủ nên đành chịu theo.

Đoàn người ngày đi đêm nghỉ, sau mấy tháng hành trình mới tới bờ biển.

Lục Cao Hiên móc trong người Vì Tiểu Bảo lấy mấy tấm ngân phiếu để mướn một con thuyền lớn ra khơi.

Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ. Gã nghĩ tới tiền mướn thuyền cũng của gã để địch nhân đưa mình đi hành tội, trong lòng gã càng căm hận chua xót.

Đoàn người xuống thuyền rồi, nhà dò dương buồm chạy về phía đông.

Vì Tiểu Bảo trong lòng căm hận mắng thầm:

- "Phen này chúng lại đưa lão gia ra Thần Long đảo. Chắc con rùa đen Hồng giáo chủ định đem thịt lão gia để nuôi rắn".

Gã nghĩ tới thảm cảnh khi bị bảy rắn độc trên đảo xúm lại há miệng dớp vào mình gã, bất giác toàn thân run bần bật.

Sau gã trấn tĩnh tự nhủ:

- "Phải tìm cách nào phá thủng một lỗ lớn dưới đáy thuyền để nước ủa vào cho chết cả lũ mới yên được"

Vì Tiểu Bảo có ý định như vậy, nhưng bọn giáo chúng đã biết gã quỷ kế đa đoan, giám thị rất gắt gao khiến gã không có cơ hội nào để động thủ.

Vì Tiểu Bảo hồi tưởng lại lần trước đã đến đảo Thần Long. Lần đầu gã ngồi thuyền cùng Phương Di, thủ thủ bên tai mình mình ta ta, kể sao cho xiết nỗi ôn nhu đầm thắm. Lần thứ hai gã thống lĩnh đại binh, oai phong bát diện, lăm liết tứ phương. Đến lần này gã bị người quyền đấm chân đá, mất mạng trong sớm tối. Những nỗi lo âu, vui sướng trong mấy chuyến đi thật khác nhau một trời một vực.

Từ ngày dời khỏi nhà nông xá ngoại thành Bắc Kinh, gã cùng Phương Di trên bộ cưỡi ngựa song hành, ngoài biển ngồi chung một thuyền mà thủy chung cô vẫn tro ra như gỗ, lẳng lặng chẳng nói câu gì, nỗi mừng vui cũng không lộ ra ngoài mặt. Tuy cô không hành hạ gã, nhưng thủy chung chẳng thêm đưa mắt ngó tới gã lần nào.

Có lúc gã cho là Phương Di khiếp oai Hồng giáo chủ, dù trong lòng có mối thâm tình với gã cũng chẳng dám hé răng. Có lúc gã lại nghĩ là đã mắc bẫy cô nhiều lần và cho cô là một nữ nhân thâm hiểm quỷ quyết nhất thiên hạ. Bất giác gã nghiêng răng cắn hận.

Ngồi thuyền ít ngày, quả nhiên đã tới Thần Long đảo.

Lục Cao Hiên, ủy tôn Giả áp giải bọn Vì Tiểu Bảo, Công chúa, Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu bốn người lên bờ.

Trần Bá Cương bức bách nhà dò cũng phải dời thuyền. Một tên chân sào đưa ra dị nghị liền bị chém chết. Thế là bao nhiêu người trong thuyền đều sợ bỏ vía không còn ai dám lên tiếng nữa, đành lủi rủ lên bờ hết.

Trên đảo cây khô lá úa, gạch ngói ngổn ngang. Khắp chỗ đều là vết tích của cuộc nổ súng tập kích ngày trước còn để lại.

Trong rừng cây mùi hôi thối sặc sụa xông lên mũi. Dọc đường đầy những xác rắn phơi xương.

Đoàn người dừng trước đại đường, chỉ thấy tường đổ trúc gãy. Máy chục căn nhà tre bị phá hủy hoàn toàn không còn lấy một gian.

Hồng giáo chủ đứng nhìn cảnh hoang phế tan tành, lẳng lặng không nói câu gì.

Bọn Trần Bá Cương đều đầy vẻ phẫn nộ.

Trương Dạm Nguyệt đột nhiên lớn tiếng hô:

- Hồng giáo chủ đã về đảo! Giáo chúng các lộ mau mau ra làm lễ tham bái!

Hắn đã đề tụ chân khí, tiếng hô truyền đi xa mấy dặm. Sau một lúc hắn hô đi hô lại mấy lần mà chỉ nghe thấy tiếng vang trong sơn cốc vọng trở lại hồi lâu không ngớt. Nhưng bốn mặt vẫn hiu quạnh chẳng những không thấy giáo chúng kéo đến mà cũng chẳng có tiếng người đáp lại.

Hồng giáo chủ quay lại ngó Vi Tiểu Bảo bằng con mắt hằm hằm, cất tiếng gay gắt hỏi:

- Người thống lãnh quan binh bắn đại pháo lên đảo khiến cho Thần Long giáo rộng lớn này tan tành như xác pháo. Người đã vui lòng hả dạ chưa?

Vi Tiểu Bảo thấy lão đầy vẻ oán độc, lông tóc dựng đứng cả lên. Gã cất tiếng run run đáp:

- Cảnh cũ chưa đi,...cảnh mới chưa lại...Hồng giáo chủ trùng trấn oai phong...đại triển hồng đồ, gây lại tân giáo khai trương phát tài, làm ăn hưng thịnh suốt bốn biển, tài nguyên đầy rẫy khắp tam giang...Cái đó kêu bằng càng đốt càng lên...càng nổ càng thịnh vượng. Hồng giáo chủ tiên phúc vĩnh hưởng...

Hồng giáo chủ nói:

- Hay lắm!

Đột nhiên lão vung chân đá Vi Tiểu Bảo bắn tung lên rồi rớt xuống đánh âm một tiếng. Gân cốt gã tưởng chừng đứt hết, không bò dậy được nữa.

Trần Bá Cương tiến lại khom lưng nói:

- Khải bầm giáo chủ Tên tiểu tặc này tội đáng muôn thác. Xin cho bọn thuộc hạ mỗi người chặt một đao phân thân gã ra làm muôn đoạn.

Hồng giáo chủ hăng dặng một tiếng đáp:

- Hãy khoan!

Sau một lúc lão nói tiếp:

- Trong lòng tên tiểu tử này còn giấu một cơ mật trọng đại. Vì rằng việc phục hưng bản giáo phải dựa vào những bí mật trọng đại đó. Vậy tạm thời chưa thể giết gã ngay được.

Trần Bá Cương nói:

- Dạ dạ! Giáo chủ nhìn xa trông rộng. Bọn thuộc hạ ngu tối không thể hiểu được những điều ảo diệu bên trong.

Hồng giáo chủ ngồi xuống phiến đá lớn, trầm tư một lúc rồi nói:

- Từ xưa đến nay những người làm nên đại sự nhất định phải trải qua nhiều tai nạn to lớn. Bản giáo trong lúc nhất thời bị khốn đốn là chuyện thường, chẳng có chi kỳ lạ. Hiện giờ giáo chúng tan nát, chúng ta phải nghĩ cách chỉnh đốn lại chính sự như thế nào? Ai có ý kiến gì cứ việc đưa ra.

Trần Bá Cương đáp:

- Giáo chủ là bậc anh minh trí tuệ hơn đời. Bọn thuộc hạ suy nghĩ cả mười đêm ngày cũng không bằng giáo chủ chợt động tâm cơ trong nháy mắt. Vậy xin giáo chủ chỉ thị lương sách để bọn thuộc hạ thi hành là xong.

Hồng giáo chủ lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Công việc đầu tiên hiện giờ là tụ tập giáo chúng trở lại. Lần trước quan binh Thất Sát nổ súng lên đảo, tuy giáo chúng bị thương vong rất nhiều, nhưng bất quá ba phần mới mất một. Còn hai phần lưu tán ra tứ phương. Bản tòa cho Lục Cao Hiên thăng lên chức Bạch Long sứ để bổ xung cho đủ số Ngũ Long sứ.

Lục Cao Hiên cúi đầu tạ ơn.

Hồng giáo chủ lại nói:

- Thanh, Xích, Bạch, Hắc, Hoàng Ngũ Long sứ lập tức chia ra các ngả chiêu tập cựu bộ. Nếu thấy những nam nữ thiếu niên có đủ tư cách cũng thu về làm thuộc hạ để trùng hưng bản giáo.

Trần Bá Cương, Trương Đàm Nguyệt, Lục Cao Hiên ba người khom lưng đáp:

- Bọn thuộc hạ xin kính cẩn tuân theo hiệu lệnh giáo chủ.

Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân và Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình lẳng lẳng không nói gì.

Hồng giáo chủ lé mắt ngó hai người hỏi:

- Xích Long sứ và Thanh Long sứ có ý kiến gì?

Hứa Tuyết Đình đáp:

- Khải bẩm giáo chủ! Thuộc hạ có hai điều trình bày, mong giáo chủ chuẩn y cho.

Hồng giáo chủ hăng dặng một tiếng hỏi:

- Hai điều gì?

Hứa Tuyết Đình đáp:

- Bọn thuộc hạ trước nay vẫn hết dạ trung thành cùng bản giáo và giáo chủ. Thế mà giáo chủ thủy chung vẫn không tin nhiệm anh em khiến lòng người chán nản. Điều thứ nhất thuộc hạ khẩn cầu giáo chủ rộng lượng ban thuốc giải Độc Long hoàn để cho anh em không phải lo lắng gì nữa là họ sẽ hết lòng phục vụ cho giáo chủ.

Hồng giáo chủ lạnh lùng nói:

- Nếu bản tòa không ban thuốc giải thì các người không hết lòng hết ý làm việc cho bản giáo chăng?

Hứa Tuyết Đình đáp:

- Thuộc hạ không có ý thế. Còn điều thứ hai thuộc hạ nhận thấy bọn thiếu niên cả nam lẫn nữ làm việc nên thì không đủ mà làm hư việc lại có thừa. Khi gặp biến cố trọng đại là tên nào tên nấy trốn sạch sành sanh. Phên này bản giáo gặp cơn hoạn nạn, thủy chung chỉ có bọn lão huynh đệ mấy người như thuộc hạ là thủy

chung vẫn đi theo giáo chủ cùng phu nhân. Còn bọn thiếu niên đệ tử, thường ngày luôn miệng nói đến dốc dạ trung trinh, nào là nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, nào là muôn thác chẳng từ. Nhưng lúc lâm sự đã có tên nào tận tâm vì giáo chủ ra sức chưa? Theo ngu kiến của thuộc hạ thì phen này chúng ta trùng hưng bản giáo, chỉ nên thu nạp bọn nam tử hán, đại trượng phu có tư cách và có thể gánh vác trọng trách mới cho gia nhập mà thôi. Những hạng thiếu niên nam nữ khẩu thị tâm phi, ăn nói hoang đường tởn như tên tiểu tặc phản loạn Vi Tiểu Bảo, nhất quyết không dung đến.

Hồng giáo chủ nghe Hứa Tuyết Đình thuyết như vậy, mỗi câu làm cho lão tím mặt thêm một tầng. Hứa Tuyết Đình trong lòng hồi hộp run sợ, phải liều lĩnh mới nói hết được những điều vừa trình bày.

Hồng giáo chủ phóng nhãn quan nhìn vào mặt Vô Căn đạo nhân lạnh lùng hỏi:

- Xích Long sứ ý kiến thế nào?

Vô Căn đạo nhân lùi lại hai bước đáp:

- Thuộc hạ nhận thấy lời trình bày của Thanh Long sứ rất đúng lý. Xe trước đã đổ, xe sau không nên đi vào vết cũ. Trước kia không biết đề gây nên lỗi lầm thì nay phải tránh. Việc đời có đại mới nên khôn. Giáo chủ là bậc đại trí đại tuệ tất cũng nhận ra không nên thu dụng bọn thiếu niên nam nữ, lại càng không thể tin vào bọn chúng được, tởn như...tởn như...

Vô Căn đạo nhân nói tới đây trở vào Mộc Kiếm Bình nói tiếp:

- Vị tiểu cô nương đây nguyên là thuộc hạ dưới trướng Bạch Long sứ. Vừa gặp cơn nguy biến thì lập tức phản giáo hàng địch. Loại người này phải truy tầm về mà băm vằm để răn kẻ phản nghịch.

Hồng giáo chủ lại liếc mắt nhìn bọn Lục Cao Hiên một lượt rồi hỏi:

- Những lời nghị luận của Thanh Long sứ và Xích Long sứ thế nào?

Mọi người lẳng lặng không ai lên tiếng. Sau một lúc ỷ Tôn Giả mới nói:

Khải bẩm giáo chủ! Bọn thuộc hạ chưa bàn qua vụ này, nhưng nhận thấy...nhận thấy những điều trình bày của hai vị Thanh Long sứ và Xích Long sứ có điều hợp lý.

Hồng giáo chủ lại đưa mắt nhìn Trương Dạm Nguyệt hỏi ý kiến.

Trương Dạm Nguyệt khếp nép đáp:

- Chuyển này bản giáo gặp hiểm họa tan tành, tên đầu tội dĩ nhiên là gã tiểu tặc Vi Tiểu Bảo. Đối với hạng người này thuộc hạ thấy không thể nào tin được.

Hồng giáo chủ lẩm bẩm gật đầu nói:

- Hay lắm! ý kiến của người cũng giống mấy người kia. Còn Lục Cao Hiên! Người nghĩ sao?

Lục Cao Hiên đáp:

- Thuộc hạ chịu ơn lớn của giáo chủ cất nhắc lên chức Bạch Long sứ, dĩ nhiên phải nỗ lực tận trung báo đáp. Những ý kiến của Thanh Long sứ cùng mấy vị đều đốc lòng vì bản giáo, quyết chẳng có quan niệm nào khác.

Trần Bá Cương bỗng lên tiếng:

- Các vị nói vậy là sai lầm rất lớn. Giáo chủ đã có thâm mưu viễn lộ. Trí tuệ của ngài còn cao xa gấp trăm lần chúng ta. Vậy chúng ta hà tất phải nói nhiều, chỉ nên nghe theo lệnh chỉ huy của giáo chủ cùng phu nhân là hay hơn hết. Bọn quan binh Thất Sát nổ súng lên đảo chẳng qua là quét trừ cát bụi, tẩy rửa nhơ nhớp, vạch mặt những tên bạn đồ bất trung cùng giáo chủ. Đó cũng là một việc rất hay. Nếu không có diễn biến này thì khó lòng biết được lòng dạ kẻ gian người ngay. Theo nhận xét của thuộc hạ thì bản giáo sẽ trở nên hưng vượng rất mau chóng. Bọn thuộc hạ chúng ta bất quá là ếch nằm đáy giếng, nhãn quan thiển cận, kiến thức thô lậu, chỉ nhòm thấy những chuyện lợi hại trong lúc nhất thời, đâu có sáng suốt được như giáo chủ, tính rõ cả việc trăm năm.

Hứa Tuyết Đình tức giận thóa mạ:

- Đổ dĩ bản giáo phải một phen thất bại tan tành, phần lớn là bị hại về tay những tên xú quỷ tăng công nịnh bợ như người. Người tăng công bợ đít như vậy có lợi ích gì cho bản giáo hay không? Và đem lợi ích gì cho giáo chủ?

Trần Bá Cương tức giận lắp bắp:

- Cái gì mà người nói tăng công bợ đít? Phải chăng người...người muốn tạo phản?

Hứa Tuyết Đình tức giận quát mắng:

- Chính người mới bụng dạ tiểu nhân, vô liêm sỉ, làm băng hoại bản giáo. Người mới là kẻ phản bội.

Trần Bá Cương lùi lại một bước lớn tiếng hỏi:

- Ngày trước người đã làm loạn, mạo phạm tới người trên, phản bội giáo chủ. May được giáo chủ cùng phu nhân đại lượng khoan hồng, không truy xét những việc đã qua. Bữa nay...bữa nay người lại muốn tạo phản chăng?

Bọn Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, Lục Cao Hiên, Trương Đàm Nguyệt, ủy Tôn Giả năm người đều trợn mắt lên nhìn Hồng giáo chủ ra chiều rất căm hận, không nói gì nữa.

Hồng giáo chủ quay lại ngó Trần Bá Cương, cặp mắt lấp lánh hàn quang. Trần Bá Cương sợ quá lùi lại một bước nói:

- Thưa giáo chủ! Bọn chúng năm người mưu đồ phản loạn, nên xử tử hết đi.

Hồng giáo chủ trầm giọng hỏi:

- Vừa rồi người đã nói gì?

Trần Bá Cương thấy lão lộ vẻ hung giữ lại càng bỏ vía, cất giọng run run nói:

- Thuộc hạ tận trung với giáo chủ, chẳng thể đội trời chung với bọn phản tặc này được.

Hồng giáo chủ hỏi:

- Bữa trước chúng ta đã lập lời trọng thệ. Kẻ nào nhắc tới thù xưa chuyện cũ thì phạm tội gì?

Trần Bá Cương chẳng còn hồn vía nào nữa, ấp úng đáp:

- Xin...xin giáo chủ mở lượng hải hà...thuộc hạ chỉ vì tắc dạ trung thành mà nói ra...quyết không có ý nào khác...

Hồng giáo chủ nói:

- Bữa trước bản toà cùng phu nhân đã tuyên lời trọng thệ: Hễ trong lòng còn nghĩ tới thù xưa là phải gieo mình xuống đầm rồng cho rắn ăn thịt. Bao nhiêu chuyện cũ nhất nhất xóa bỏ, ai nấy đều quên hết sạch sành sanh. Vậy mà người

vẫn còn ghi nhớ trong lòng. Vừa gặp cơ hội là người giở ra để gây chuyện ly gián là có dụng ý gì?

Trần Bá Cương sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc, quì mọp ngay xuống năn nỉ:

- Thuộc hạ biết mình lầm lỗi, từ nay về sau vĩnh viễn không dám nhắc lại nữa.

Hồng giáo chủ nét mặt hầm hầm, cất giọng gay gắt hỏi:

- Những người bản giáo đã lập lời trọng thệ, khi nào lại để ai nấy tùy tiện vi phạm được? Lời thề đó không trút vào đầu người là phải khoác lên mình ta. Người xuống đầm rồng hay là để ta nhảy vào thay?

Trần Bá Cương rú lên một tiếng, lộn mình lăn ra xa rồi tung thân chạy đi.

Hồng giáo chủ để nguyên cho hắn chạy được mấy trượng rồi cúi xuống lượm một khối đá liệng ra đánh vèo một tiếng, trúng vào đầu Trần Bá Cương.

Trần Bá Cương thét lên một tiếng bi thảm, thân hình nhảy vọt lên rồi lại té xuống, giãy giụa mấy cái, chết ngay đương trường.

Nguyên Hồng giáo chủ thấy bọn Hứa Tuyết Đình năm người liên thủ hợp lực với nhau, dù lão võ công cao thâm, thêm Hồng phu nhân và Trần Bá Cương giúp sức thì cũng có thể kiềm chế được. Nhưng làm như vậy thì tổn hại rất lớn đến nguyên khí trong giáo phái. Huống chi cả bọn chỉ còn lèo tèo mấy người, mà Trần Bá Cương chỉ biết tăng công nịnh hót chứ bản lĩnh chẳng có gì đáng kể. Nếu lúc này mà hạ sát năm người kia thì kể như thuộc hạ của Thần Long giáo chẳng còn một ai.

Lão cân nhắc lợi hại trong khoảnh khắc, lập tức đi đến quyết định hạ sát Trần Bá Cương là kẻ chẳng quan trọng gì để bọn Hứa Tuyết Đình nguôi giận.

Trương Dạm Nguyệt cùng Lục Cao Hiên khom lưng nói:

- Giáo chủ coi lời thề nặng bằng chín vạc, hạ sát kẻ gian tà khiến bọn thuộc hạ khâm phục vô cùng.

Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, ủy Tôn Giả ba người đồng thanh:

- Đa tạ giáo chủ anh minh.

Bọn năm người này bình sinh ghét cay ghét đắng Trần Bá Cương là một kẻ nhân phẩm đê hèn, chỉ biết đường tân công nịnh bợ. Nay thấy giáo chủ tự mình ra tay xử tử một cách chóng vánh đều lấy làm khoan khoái.

Hồng giáo chủ trở vào Vi Tiểu Bảo nói:

- Không phải bản tòa muốn nhiều dung tính mạng thằng lỏi này, nhưng vì gã biết một kho tàng rất lớn ở miền giá lạnh trong vùng cực bắc tỉnh Liêu Đông. Nếu không để gã dẫn đường thì không thể nào tới nơi được. Sau khi chúng ta chiếm lấy kho tàng đó thì việc trùng hưng bản giáo thật dễ như trở bàn tay.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vừa rồi năm vị đưa ra ý kiến không thể tin cậy vào bọn thiếu niên nam nữ và khuyến cáo bản tòa đừng đi vào vết xe đổ. Bản tòa nghĩ kỹ lại cũng thấy có lý. Vậy cứ theo chủ trương của các vị mà hành động. Tức là từ nay bản giáo lúc thâm nạp tân giáo chúng phải cực kỳ thận trọng trong việc lựa người, đừng để gian đảng trà trộn vào.

Bọn Hứa Tuyết Đình mặt mày hớn hở, nhất tề khom lưng dâng lời tạ ơn.

Hồng giáo chủ móc trong bọc ra ba cái bình sứ, mỗi bình đổ đầy năm viên thuốc. Ba thứ thuốc này lớn nhỏ không bằng nhau, mỗi thứ một màu: đỏ, vàng và trắng.

Hồng giáo chủ lại cất bình vào bọc, đặt những viên thuốc lên bàn tay trái nói:

- Đây là thuốc giải Độc Long dịch cân hoàn. Mỗi vị uống ba viên.

Bọn Hứa Tuyết Đình mừng rỡ vô cùng, ngỏ lời tạ ơn rồi đón lấy thuốc.

Hồng giáo chủ nói:

- Các vị uống ngay đi.

Năm người liền bỏ thuốc vào miệng nuốt xuống.

*** vietkiem.com ***